

Duch svatý

Jedním z nejznámějších symbolů Ducha svatého je holubice. Co všechno tento symbol znamená?

Mír a pokoj

Na prvním místě nás možná napadne že holubice je symbolem míru a pokoje.

A platí to i o Duchu svatém. Jeho přítomnost v duši člověka poznáme podle mírnosti s jakou jedná a pokoje, který vyzařuje.

Kde Duch svatý schází, tam člověku vládne neklid a vznětlivost. Člověk bez ducha svatého je otrokem vášní, pořád se za něčím žene a je věčně nespokojený. (Pokud vnímáme tyto příznaky ve svém životě, je načase pozvat Ducha svatého, aby nám pomohl.)

Posel a světlo

Dále slouží holubice jako posel. Když končila potopa, byla holubice poslem dobrých zpráv.

I Duch svatý je nositel Božích poselství. V souvislosti s jeho působením hovoříme o vnuknutích. Evangelisté například napsali z vnuknutí Ducha svatého Evangelia.

A co my?

Když jsme probírali toto téma s dětmi ve škole, položili jsme si otázku: „Jaké myšlenky nás napadají?“

A zjistili jsme, že různé. Některé jsou dobré a některé zlé.

A pak jsme se ptali: „Kde se ty myšlenky berou?“

Odpověď nám poskytuje modlitba: „Tělo svět ďábla přemáhám...“, která nám připomíná, že některé nápady pochází z naší hlavy, některé přichází ze světa a některé od duchů. Ty zlé od duchů zla a ty dobré od Ducha svatého.

Duch svatý nám vnuká, co nám chce sdělit Bůh (a přináší Bohu naše modlitby a prosby).

A nejenom to. Kromě toho, že nám skrze vnuknutí přináší Boží rady, dává nám také poznávat samotného Boha. Bez jeho pomoci bychom byli ve vztahu k Bohu jako slepí.

Toto poslání Ducha svatého prorokoval i Ježíš, který řekl: „Budu prosit Otce a dá vám Přímluvce.... Ten vás uvede do celé pravdy.“

Úloha Ducha svatého v poznání Boha se dá dobře pochopit, když ji přirovnáme k lidskému tělu (jak to dělá svatý Hilarius, který říká:).

Tělo užívá k poznání smysly, ale ty sami o sobě k poznání nestačí.

„Bude-li očím chybět světlo, nijak nám neposlouží; ani uši se nebudou znát k svému úkolu, nezazní-li hlas nebo zvuk; ani nos nebude vědět, k čemu je, nebude-li se šířit žádná vůně. A není to proto, že by se z nějakého důvodu ztratila jejich přirozená schopnost, ale proto, že jejich funkce je závislá na podnětu. A stejně je tomu s lidskou duší: jestliže jí víra nedodá dar svatého Ducha, bude sice mít přirozenou schopnost poznání Boha, ale světlo skutečného poznání jí bude chybět.“ (svatý Hilarius z Poitiers, traktát „O Trojici“)

Duch svatý je tedy nositel poznání o Bohu. Když chce člověk poznat, zakusit Boha, potřebuje Ducha svatého.

Co dělat, aby i v nás Duch svatý působil?

Holubice je symbol čistoty a nevinnosti, míru a pokoje.

Má-li v nás Duch svatý působil, je potřeba udělat krok tímto směrem.

Zřící se zla. Litovat hříchů a toužit po dobru. Odpustit a nehněvat se. Povolit sevřené pěsti a nastavit dlaň.

Holubice je plachá a vyhýbá se místům, kde se hrozí a křičí. Ráda však spočine tam, kde je klid a kde je zvána.

Proto je potřeba nehmat se pořád za nějakými světskými radostmi a marnostmi. Neodbývat a neuspěchat setkání s Bohem. **Zastavit se a ponořit se do modlitby.**

Zpěvy a modlitby k Duchu svatému mívají podobu (formu), kterou nazýváme modlitba vzývání.

Tato modlitba spočívá v tom, že upřímně rozjímavě prosíme: „Přijď Duchu svatý a smiluj se nade mnou...“ Tuto nebo nějakou podobnou modlitbu bychom měli recitovat či zpívat tak dlouho, dokud se vnitřně nezklidníme.

Naše duše je často jako rozbouřené moře (zmítají se v nás myšlenky, emoce, pocity, touhy a strachy...) a tato modlitba ho postupně zklidňuje, až se hladina leskne jako zrcadlo a je v ní krásně vidět odraz nebe.

Díky působení Ducha svatého pak naše duše získá pokoj a začne nejen zrcadlit nebe, ale začne se dokonce podobat Bohu. (začne být svatá)

Význam modlitby vzývání (Ducha svatého) můžeme dále přirovnat k rannímu vstávání.

Člověk se probudí do zatemnělé místnosti. Když ale vstane, vytáhne žaluzie (můžeme si představit, že každé zvolání „přijd' Duchu svatý“ je jedna lamela žaluzie, která se vyslovením sune nahoru a dělá místo pro světlo) a otevře okno, zaplaví ho světlo a svěží ranní vánek.

Podobně duše, která se rozhodne pro modlitbu vzývání se podobá místnosti, která se postupně otevřela světlu a vanutí Ducha svatého. Teprve ve chvíli, kdy do ní vstoupí jeho světlo je možné v ní začít uklízet, pracovat, radovat se... Proto máme vzývat Ducha svatého, kdykoli zpytujeme svědomí, začínáme nějakou práci, vstupujeme do modlitby, kterou chceme prožít s radostí...

Víra bez Ducha svatého je smutná

Mnoha křesťanům schází tento svěží radostný prožitek Boží přítomnosti, protože ještě nepozvali Ducha svatého do svého života.

Případně jim pošetilé modlit se pořád dokola „Pane buď milostiv mě hříšnému a opakovat přijd' Duchu svatý a smiluj se nade mnou.“ A přitom jsou tyto dvě modlitby klíčem k obrovským duchovním pokladům.

Udělejme krok víry. Zřekněme se zla, pokorně vzývejme Ducha svatého a Bůh nám odhalí svou laskavou, milující tvář.

Dovolme Duchu svatému, aby zklidnil bouře našeho srdce, aby vnesl světlo a svěží vánek do temných zákoutí našeho nitra.

A pak budeme moci zažít radost jednoho mnicha, který říkal: „Volal jsem jen Ducha svatého a přišla celá Boží sláva, láska, radost a štěstí. Pozval jsem holubičku, a přišlo celé nebe se všemi svými poklady.“

Služba biskupů

Na závěr si můžeme připomenout téma dnešní učící se církve, kterým je služba biskupa.

Opět se vrátím k symbolu holubice. Pokud chce někdo začít s chovem tohoto stvoření, je rozumné, když si vyžádá radu zkušeného chovatele. Ten mu také může nabídnout nějaký ten kousek ze svého chovu.

Podobně ten, kdo touží po duchovním životě a chce ho prožívat bez bolestných omylů, má přijmout radu a pomoc těch, které k tomu Pán vyvolil.

Proto mají biskupové tři důležité úkoly: vyučovat, posvěcovat a řídit. Konají tak ve vzájemném společenství a v jednotě s papežem, který je nástupcem svatého Petra. Biskupové vyučují duchovnímu životu, udělují svátosti, které posvěcují boží lid a organizují život církve. Činí tak skrze kázání, bohoslužby, udělování svátostí a například pastýřské listy. Jejich společenství je vedené Duchem svatým.